A modern living room featuring a dark grey, horizontally-paneled wall. A fireplace with a fire is built into the wall. In the foreground, two large, round, purple velvet ottomans are visible. To the left, there is a white armchair, a small round table with green fruit, and a window with white curtains. The floor is made of light-colored wood.

דלתות פנים: חקשוריאן - דלחות חוץ ופנים
תאורה: אקסקלוסיב
חדר אמבט: חזי בנק
קמין: אורסל קמינים
וילונות: רנבי

אצריכלית ומעצבת פנים: טל אחיב

הראווה

מאת: שרית חביב - מעצבת ואדריכלית פנים
צילומים: אלעד גונן, עודד סמדר

אדם זקוק לקובייה שתסגור עליו בכדי להגן,
ויהיו פתחיה מדודים ונשלטים,
ומרכיביה רכים ויפים להכילו.
אדם זקוק לאדם שיודע להובילו לשם בצילו,
אך גם לקבלו, על עולמו המורכב,
לחבר רסיסי חייו לתמונה.
ראיון עם טל תמיר, אדריכלית ההרמוניה

"הולכת איתו לקצת הסוף. קאוונת את התצורה
הלו. מתחבת זקורות לז' מהמקום הרגיל
הלה. מסרבת 'מסק' וזצות. מננה האי' ליו'
לז' הוא ליוזב לז' אצמ בז'ר מז' קטן"

מעוצב לעילא, פתוח למרחב, מואר ולבן. שעץ
רצפתו מנחם ומחמם את צעדיהם ועץ חצרו פורח
כתום לשמח ימיהם.
אדם זקוק לקובייה שתסגור עליו בכדי להגן, ויהיו
פתחיה מדודים ונשלטים, ומרכיביה רכים ויפים
להכילו. אדם זקוק לאדם שיודע להובילו לשם בצילו.

הצהרות ברורות על צרכים ואפשרויות, מבקשת
להיות סמוקדים במה שדחוף וחשוב. שיח אדריכלי.
סילים נכוחות כגוללות הרבעה לבנות,
מונוכרוסטיות, נכונות להתאים עבורם בית שיכיל
רנשות, יסלק פחדים, ידמה לתמונות כזורות
מסנזינים זרים, לבית הזה בו הם ישובים עכשיו.

בוקר יום ראשון שלי נפתח באולם בית ספר. על
הבמה, ילדי כיתה א' מדברים בנתינה, נעים
בנמלונות מתוקה לצלילי שירים נאיביים. כפינה,
מחזיקה את עצמה שלא לבכות, בחי הקטנה.
מננבת את העיניים והאף בקצה השרול. מסקום
מושבי על כסא הפלסטיק, אני רואה את הנביעות
הופכות תכופות, את העיניים מתעייפות
מלהתאפק, את רעידות הגוף המתפרק. נכסרת
אני זכרת איך פעם כתבתי על גוף עשוי דמעות,
ואצה לחבק.
שעה אחרי, אני מתבוננת בממה אחרת. סביב
השולחן אדריכלית וחזן לקוחות. הם דאונים מכונה
ארון הנעליים ומאופי הידיות. היא מפזרת לאוויר

no.
30

no.
31

"אני אצא פלומה, צריכה אנשים, לראות,
 923, זה הפוך מזה. הייתי מלאה עם חולצה
 וצ'יפס 321. סוף של הקרע קלע, צריכה
 ולעלות מאה 923 ר' 311"

הרנשי הזה. מערכות יחסים נולדות. מבנה האישיות שלי הוא שילוב של אדם בוגר וילד קטן. נשארתי עם כל הדברים הקטנים שמסקרנים אותי, ומצד שני, אני יודעת לנהל משרד ועסק. אוהבת את החיים. אוהבת מאוד מוזיקה. מתפשת שירים והופעות חיות שיגרמו לי לדמעות. היסטוריה של פינק פלויד, דיוויד בואי, הקיור, עליהם גדלתי.

תמצית חיים ב-124 מילים. נאמר כבר הכול, ובכל זאת, מבקשת אותה לתאר לי את הבנון המיוחד הזה שלה, בעוד מילים.
 טל: "אני במאה מקומות באותו זמן. נורא זריזה. וגם עושה מהנשמה, ממקום של ריגוש. כשעושה מהמקום הזה, הולכת איתו עד הסוף. אוהבת את העבודה הזו. מתחברת ללקוחות שלי מהמקום

אך גם לקבלו, על עולמו המורכב, לחבר רסיסי חייו לתמונה.

טל תמיר, האדריכלית, התחילה בתמונה. תמיד ציירה, כבר כילדה, רשמה נשים, מצלומים וציורים שריתקו אותה, עירומות, מניקות ויעוד לפני שהייתי אמא. וגם פילים ויש להם המון קמטים שמשכו אותי. כשיצאה לחיים, אינסואיביט הלכה ללמוד אמנות במדרשה, אבל זה לא הספיק לה.

טל: "אני אדם מעליתי, צריכה אנשים, לראות, לדבר, להפוך חועלת. הייתי משתנעת מלשבת ולצייר לבד. סוג של הפרעת קשב, צריכה לעשות מאה דברים יחד. את האדריכלות ניליתי תוך כדי תנועה. למדתי במכללה למנהל, ותוך כדי עשייתי את הפרויקט הראשון שלי - דירת פנטהאוז בתל אביב לאנשים מאוד אמידים, תושבי ירושלים - פרויקט משמעותי שמיצב אותי בעיצוב דירות ובתים מאוד יוקרתיים. ננעתי כדברים הגדולים מהרנע הראשון. אהבתי את זה ועדיין אוהבת. 18 שנה חלפו. בפרויקט הגמר הייתי בהריון. היום, הבנות שלי בנות 17 ו-14. המשרד גדל איתן ועם השנים. מזה שנתיים אני כאן, ברעננה, בסטודיו שלי. ניליתי כמה נחמד לעבוד כאן, באווירה טובה, שמש שמאפשרת ישיבות עבודה כנינה, מרחב פתוח, דלתות יציאה החוצה מכל מקום. מקום שלא ננמר בקירות, הכינה מרינשה בתוכו, עץ הפקאן נשקף מחלונתי."

no.
33

"כל אדם יולד בחלל והכוח נערים אלו. יש לו שקט פנימי, ולזה אני קוראת הרמוניה. לזה הקו המנחה שלי בין פרויקט אדריכלי, זה מלנה מה יהיה. מקוים למחבר בין החומרים ובין הצבעוניות"

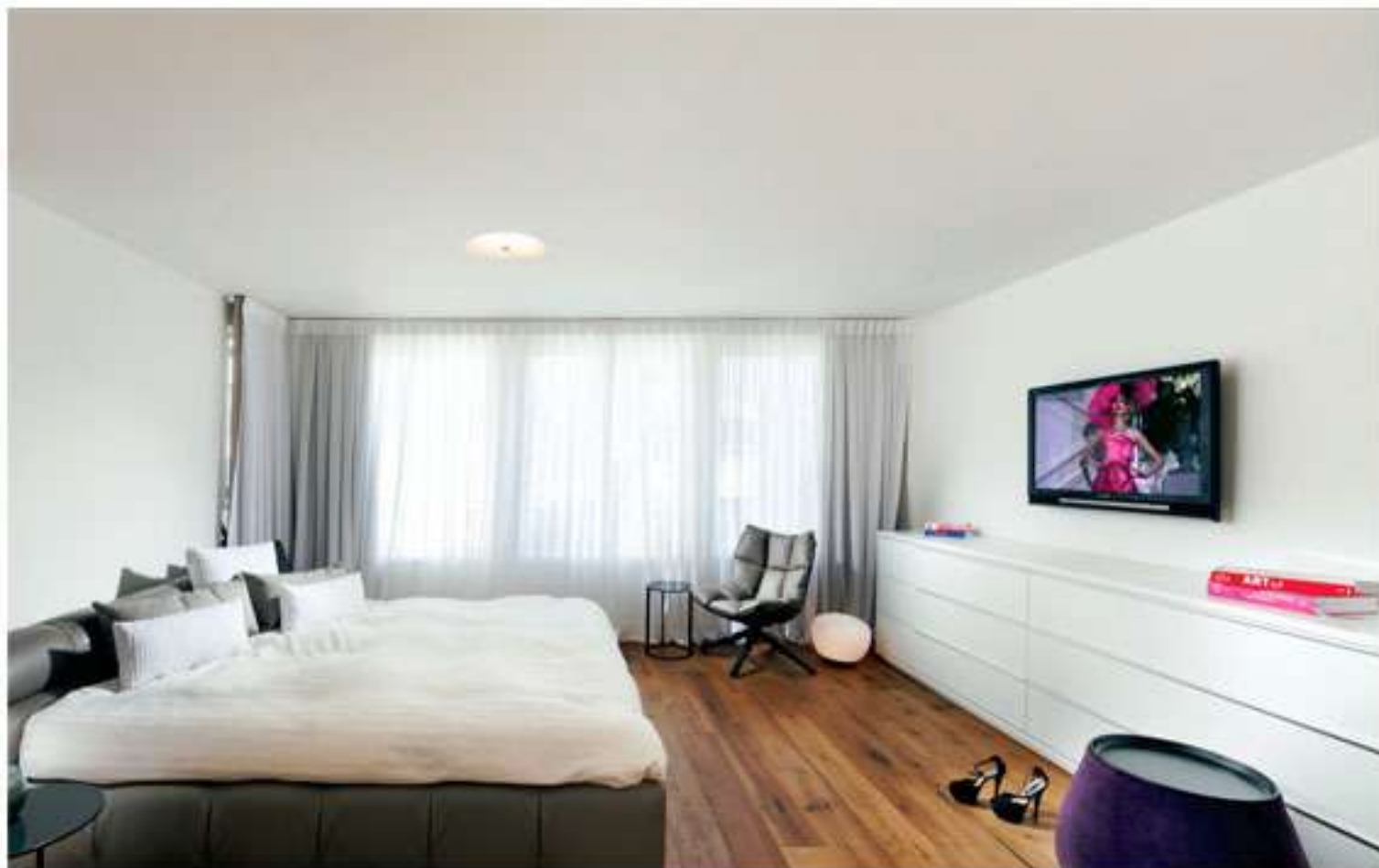

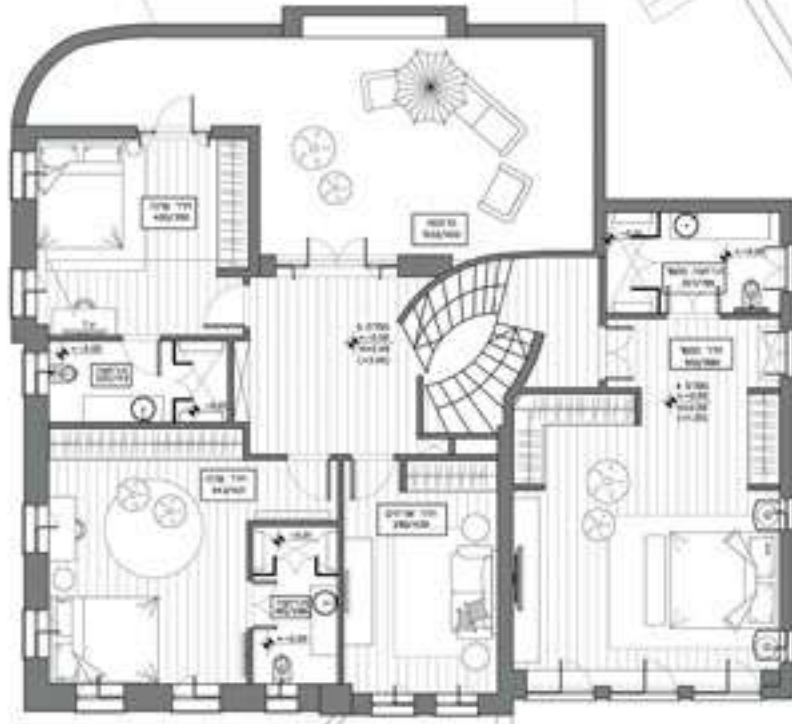
באופן בלתי מודע, לי זה עובד ככה רגשית, אינסואייטיבית. כחלק מהתהליך התכנוני אני מנסה לתת לעצמי ולמי שישב אצריי בחלל - שקט. כשאדם יושב בחלל והכול נעים לו, יש לו שקט פנימי, ולזה אני קוראת הרמוניה. זה הקו המנחה שלי בין פרויקט לפרויקט, לא משנה מה יהיה. מקום שמחבר בין החומרים לבין הצבעוניות. גם כשאני מוסיפה צבע, הוא נולד אל תוך הדבר הזה. החומרים הטבעיים, הברזל, העץ, הלובן, הנטייה לחבר בין חומרים שאחד לא צורם לשני, אלא זורם איתו. כשנכנסים לבית שטיצבתי, אומרים: "יש כאן משהו נעים, אני לא יודע להסביר את זה". כנראה אני מחפשת את זה בתשובות שלי כשאני מעצבת. ספרי לי על הבית הזה, איך כל זה בא לידי ביטוי בו ובתהליך בנייתו.

שילבתי חמישה פתחים גדולים שיוצאים ממנקציה פנימית של הבית לפונקציה חיצונית, וזאת בנוסף לחלונות הבית הרגילים. קיים בבית דיאלוג בלתי מוסק עם הגינה, כזה שמכניס אותה הביתה יחד עם אור רב. זו טיילת אינסופית, נכנסים ויוצאים

הכול מינורי בסלון, חומרים טבעיים ולבן, האווירה נקייה מאוד, רעננה. כך כל הבית למעט חלל הקולנוע, האפולו והדרמטי יותר, ושירותי האורחים, בהם שילבנו קוריאן כזה בצבע קפה. יבקומת הקרקע בבית, בנוסף לדלת הכניסה,

טל: "הבית נמצא פה ברעננה. לפני השיפוץ, הסכנה החיצונית האדריכלי שלו היה עגול, כל החזיתות, הזוי משהו. עשינו עבודה של ריסוק והעמדה מחדש, עם שינוי מול העירייה. רק בנרם הסדרנות העגול לא יכולתי לנעת, חיפיתי אותו ב-90 מעלות קיר, בתוכו הכנסתי טלוויזיה, בר נסתר וקמין. אלמנט חזק מחופה באבץ. מלבדו

צביון כפרי כלפי חוץ. שסרנו על הצביון הזה, הצביון המקומי, ובחרנו עבורו חלונות בלניים. כשאת נכנסת לבית יש חיבור לחלונות, אך האווירה פחות כפרית, יותר שקטה, שילוב בין חום לבחירות

לפני שקנו לקחו אותי לשם, כדי לדעת שהבית יכול לקבל את מה שהוא צריך ממני, מהם. אמרתי להם שאם הם קונים אותו, הוא צריך לעבור שינויים קרדינליים, לעבור יישור. היה לבית נגד רעפים עם

בה כל הזמן. זה מכתוב את הלך הרוח של הבית. מעבר לצבעוניות ולחוסרים הסבעיים - העץ, הברזל והבטון. יום אהבו את המיקום של הבית, את המגרש. עוד

"קיים 22' ציפוף בלתי פוסק עם הג'ונה, ככה למכונים אותה הביתה
 יצא עם אורה רב. זו טיפוח אינסופית, נכנסים ויוצאים בה כזו הלחן. זה
 מכת'2 את הלך הרוח של הבית"

נקיות, רצפת עץ, וכמקביל מסבך לבן. מאוד מינימליסטי. קיר ה-90 מעלות מחופה בכרזל, שהוא חומר יחסית קר, אך הוא לא קירר את הבית, בזכות רצפת העץ. גם בחירת הרהיטים נעשתה בהתאם. הרהיטים נקיים, מודרניים, וכך גם נופי התאורה."

אני שואלת על הקו העגול, זה שרוסק והוסתר בבית, האם יכול להיות מבחינתה שקו כזה ייצר שקט והרמוניה, אם לא כאן, אז במקום אחר, או שכלל לא.

טל: "אני לא רוצה לצאת בהצהרה נורפת, חד משמעית, כי מבחינת הצורה הנרפית אין לי התנגדות לעגול, אני אוהבת אלמנטים עגולים בחלל, נופי תאורה, שולחנות, אבל לא אלמנטים מכניים, פנימיים. גם במראה החיצוני יש שקט בקווים הישרים, יש הסונו כוח בחזית שמתמזגת עם חזית שנייה בפינה חדה. זה לא אומר שלא אתכנן בעתיד מבנה רגולרי מלא עגול, מבנה ציבור, כאוהל, כניבו, מבנה גדול, שתוכן open space. אבל בגדול, הצורה העגולה אינה חלק ממני. באשר

סורותיי, שכבר ידעו אותי, ואיחלו לי נורל כשל נאודי, ופארקי שעשועים בעולם, התרו כי לתכנן בית שכל הפנים שלו קו ישר. נעניתי לאתגר ומצאתי עצמי אוהבת אותו, את הקו, את המרחב הנקי שיצר, את האפשרויות הסמוכות בניאומסריה חפה מתנועה. ארוזתי אותו איתי הלאה, לקוביות הבתים והדירות שתכננתי עבור לקוחותיי. גם אני,

להרמוניה, היא באה אחרי האדריכלות, האדריכלות היא בדרך לשם, ההרמוניה באה לידי ביטוי באופן בחירת החומרים, בחלל הפתוח והסאונור ובצבעוניות הנעימה שמשדרה רובע". אני נזכרת בלימודי, מבלי משיט, כל אימת שאחותי בעפרון, הופיעו על הנייר קווים רכים מתעגלים, שלבשו צורות נליות יפהפיות. בפרויקט הנמר שלי,

ככלל בנוי לאירוח, וזה ניכר בפינת הישיבה ובפינת האוכל, בנינה, בכריכה. חדר השינה שלהם לכאורה מאופק וצנוע, אך יש בו הסגן חום. בחדר הרחצה שלהם שילבתי וילונות ארוכים, לרכך את האווירה. מאז שהם גרים בבית, הם מרגישים כמו במלון

מקום במהלך כל התכנון. בעל הבית נדל בקולומביה ועשה עלייה לישראל לפני הרבה שנים, זה פסנתר שליווה אותו בילדותו, בבית הוריו, והם הביאו אותו לארץ במיוחד. כמו כל דרום אמריקאי, הוא אוהב כשר, כך שבחוף יש ברביקיו רציני. הבית

מסתירה בחוכי קו עגול. והעגול הנדול הנאה בחלל, כמו סביבו סב הבית - הפסנתר. סול: ילא סתם פסנתר. פסנתר שעבר בירושה מההורים, והגיע מקולומביה. חיכינו לו וייעדנו לו

"אני לא רוצה לצאת בהצבעה גורפת, חצי משאלות, כי מבחינת הצבעה
 הגורפת אין לי התנגדות ולכן אני אוהבת אומג'ים וג'ויס במזון.
 ג'ויס מאזרה שולחנות, אבל זה אומג'ים מבניינים, פסיכיים. גם במראה
 החיצוני יש לקט בקצוות הישרים, יש פחות כוח בחללית למחצית"

ופרחים, פיות ונסיכות, כותבת נענוע במחברות,
 מלווה במסר צעצוע רך ואנושי במבע, היא מחלכת
 בעולם הזה, הסורכת סן השחור והלבן והצבע,
 בהתמודדות בלתי פוסקת עם המת מודע, מחפשת
 הרמוניה.

גם אני רקדתי הרבה שנים. אבל זה מעצמן, לא
 שכנעתי, זה פשוט קרה.
 היא רואה שאני מהורהרת. נשברת, אני מדברת
 בילדתי היפה, שלומדת את הדרכים שלה לאיוון
 על פני האדמה הזו, סמרוסי הבמה, מצירת לבבות

בוטיק, לא בא להם לצאת לחופש. הם אנשים
 מקסימים, שיתפו פעולה והיו מעורבים בתהליך,
 אך מאוד נתנו לי להוביל אותם. אהבנו לעבוד יחד,
 צחקנו כל הדרך, היה תענוג צרוף."

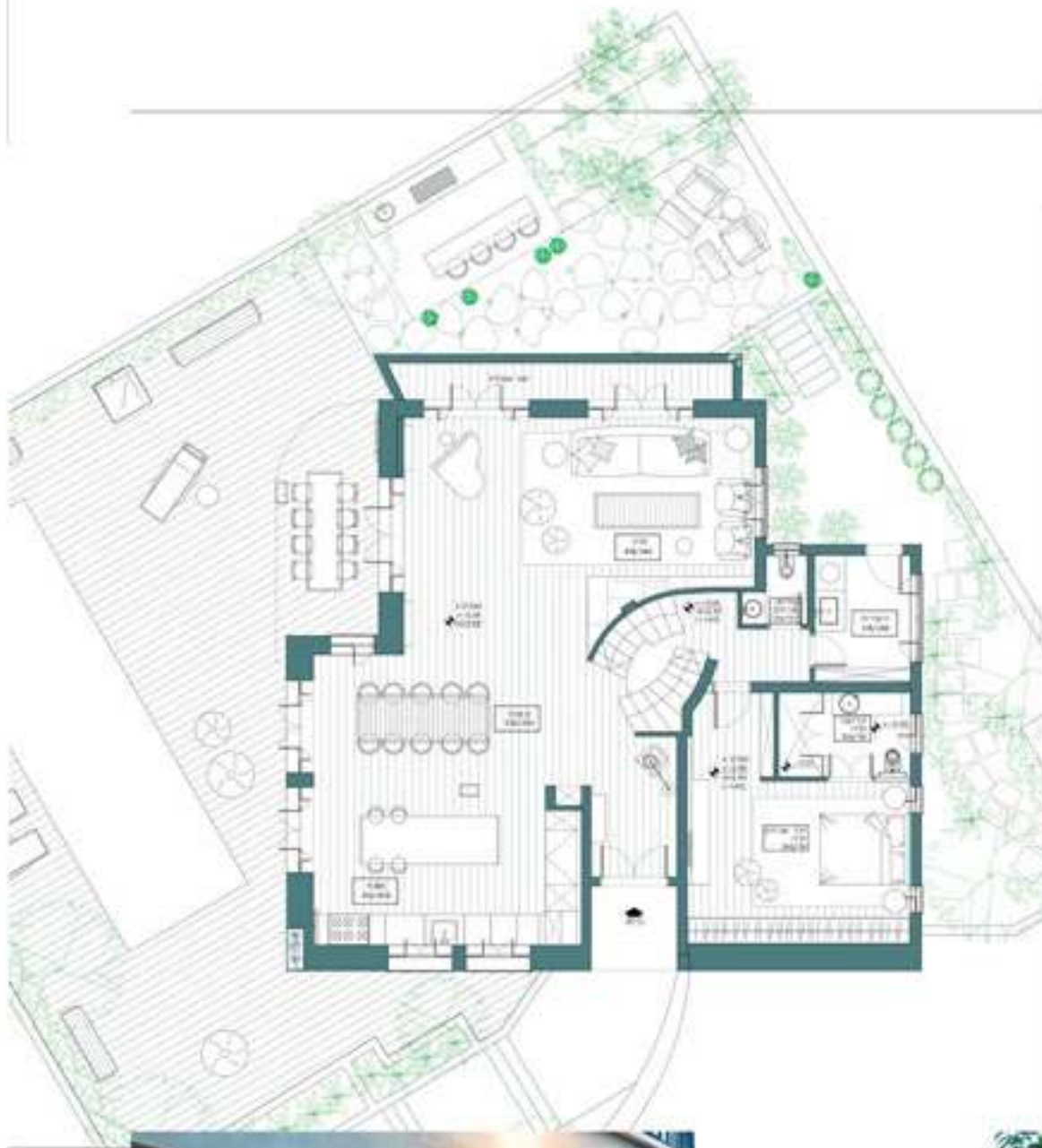
לאן מכאן?

טל: "עושה עכשיו אולמות תצוגה של מסבחים,
 שיזורקים אותי לסקום יצירתי, ובא לי לעשות מלון
 בוטיק. כזה שלא ירצו ללכת ממנו, עם ספא
 ומדיטציות וכל מה שאני הייתי רוצה במלון. יונה
 ומדיטציות - אלה הדברים שמאזנים אותי עכשיו.
 כילדה מצאתי איוון בציור, והיום אני מוצאת ביונה
 ובמדיטציות דרך לאון את דעתי, שיכולה להיות
 מוסחת מכל דבר."

עדיין מצירת?

טל: "לפעמים, עם הבת הקטנה שלי. בימים
 האחרונים של הנשם, קנינו כמה קנבסים וצירנו,
 סתם כך, מהבטן, אנשים בכשם. רשמנו בעיפרון
 ואחריו בצבע. היא מאוד דומה לי, הקטנה, בעניין
 של אמנות ועשייה. הנדולה מאוד ריאלית. שתיהן
 רקדניות - קלאסי, מודרני, הקטנה גם היפ-הופ."

והיום כל מיני. המילה או המכניקה נונקות בי. באותה מידה יכולה ליהנות מאוכל טוב, פרחים וים. עושה הרבה יונה בים. הים מנטרל אותי. כמו RESET, הולכת אליו ויכולה להתחיל מחדש. רואה הרבה ים בשבוע, האחרים שלי בים, נונכת זמן עם עצמי בין פנישה לפנישה. צריכה את זה. מניעה לנקודה בה אני צריכה אוויר. כשאתה עובד עם הרכש, דברים מוחפים, וכשסוף אתה צריך לדעת מה יכול לעזור לך לנטרל את הסוף הזה. ים, מוזיקה, אוכל, למלא את הבית בנרות ובטעות כמעט שרפנו תכנית לא מוסן, כי הדלקתי נרות במשרד. אני לא ממש אדם של מסכה, ויחד עם זאת, ממש אוהבת לבשל. אחת לכמה זמן נכנסת וחוננת עם מוזיקה. לא על בסיס יומי. מבשלת מהבסן, מה שמרניש לי, לא על בסיס מתכונים. מזה*

יהקצון הזה בין ילדה לאישה כל הזמן בדי-שיח אצלי. אוהבת את זה ולא מוכנה לוותר על זה. זה שומר אותי בחיים. בגלל זה מניעים לפעמים גם למקומות נמוכים. יום בלי, מתאם משעמם. צריכה שלא יהיה רגע דל, שכל הזמן יהיה עניין. משרד. בית. אמא. רעיה. זה לא נמשך הרבה זמן*. הבתים שאת מעצבת שקסים, מרניעים. סלי: יכן. רוב הבתים שלי הרמוניים, ואח יושבת בהם ומרנישה מחובקת. לא מרנישה בסוג של התמודדות בלתי פוסקת עם התת מודע, אפילו

